

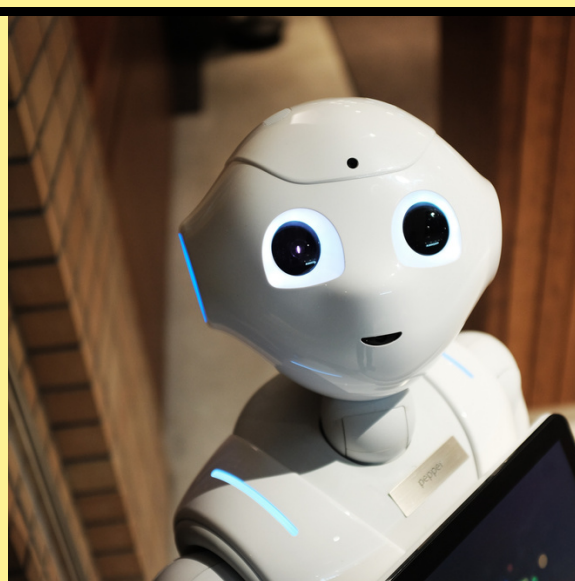
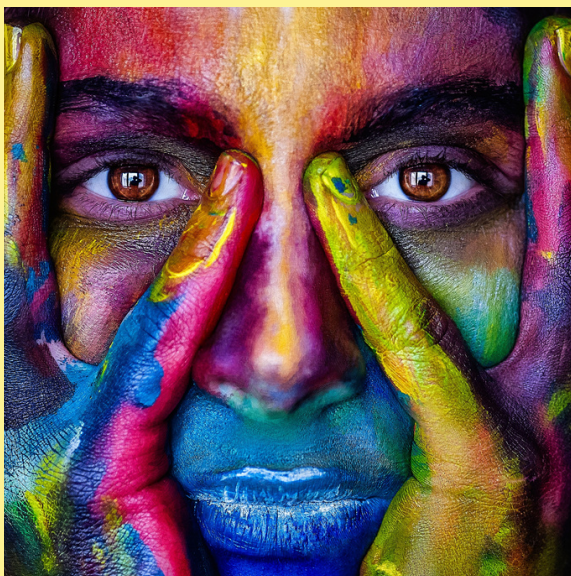
CASAL DE GENT GRAN DEL
BAIX GUINARDÓ

BUTLLETÍ SETMANAL

El Casal a casa

SALUT

- Sessió de gimnàstica per a gent gran.
- Consells de salut per la gent gran: Seguretat alimentària.
- Campanya cívica al Parc Natural de Collserola.
- Robots que fan companyia a les persones grans.
- Mengem carxofa!
- Cuina: Royale de calçots.

ENTRETENIMENT I

CULTURA

- Formació TIC per a gent gran.
- Exposició al espai creatiu ImaginArte del Carmel: "Pètal a pètal".
- Convocatòria de tallers oberts BCN 2021.
- Mobile week 2021.
- Museus gratuïts, primer diumenge de més.

XARXES

- [Canal Youtube Gran Gent en Xarxa Horta-Guinardó.](#)

- [Facebook](#)
- [Instagram](#)
- [Web](#)
- [Vimeo](#)

Nou vídeo: Tutorial de navegació per les xarxes socials del Casal.

CONFERÈNCIA 18 DE MARÇ

PER QUÈ HI HA TANTS PEATGES VIARIS A CATALUNYA?

A càrrec de Ferran Vital. Redactor del diari Ara i de la revista Sapiens.

[Clic aquí](#)

Afopa
Agrupació d'Aules
de Formació Permanent
per a la Gent Gran de Catalunya

**Universitat Autònoma
de Barcelona**

**Districte
d'Horta-Guinardó**

**Ajuntament de
Barcelona**

LA VEU DELS SOCIS

Si esteu interessats en participar en aquesta secció del butlletí amb els vostres textos, articles, poesies, etc... podeu enviar-los a la direcció de correu electrònic: infobaixguinaldo@gmail.com

Ni bata ni capa

Les voltes que DONA la vida, a voltes cal que siguin rebels

Vides secundàries,
invisibilitzades
per rostolls de fulla perenne
que mal creixen,
imposant-se sobre la terra fèril.

Tallar de soca-rel i plantar-se.

Plantar la llavor del canvi.

Ni bata ni capa.

Tu, com jo,
jo, tant com tu.

No et distreguis,
has vingut a ser lliure.

Ni murs, ni barreres.

Ni sostres que et trenquen,
ni terres enganxosos.

Que no et caci el vent,
que no es tanqui cap flor.

No.

Aprendre a dir No.

Sí.

Fer viure les ganes del Sí.

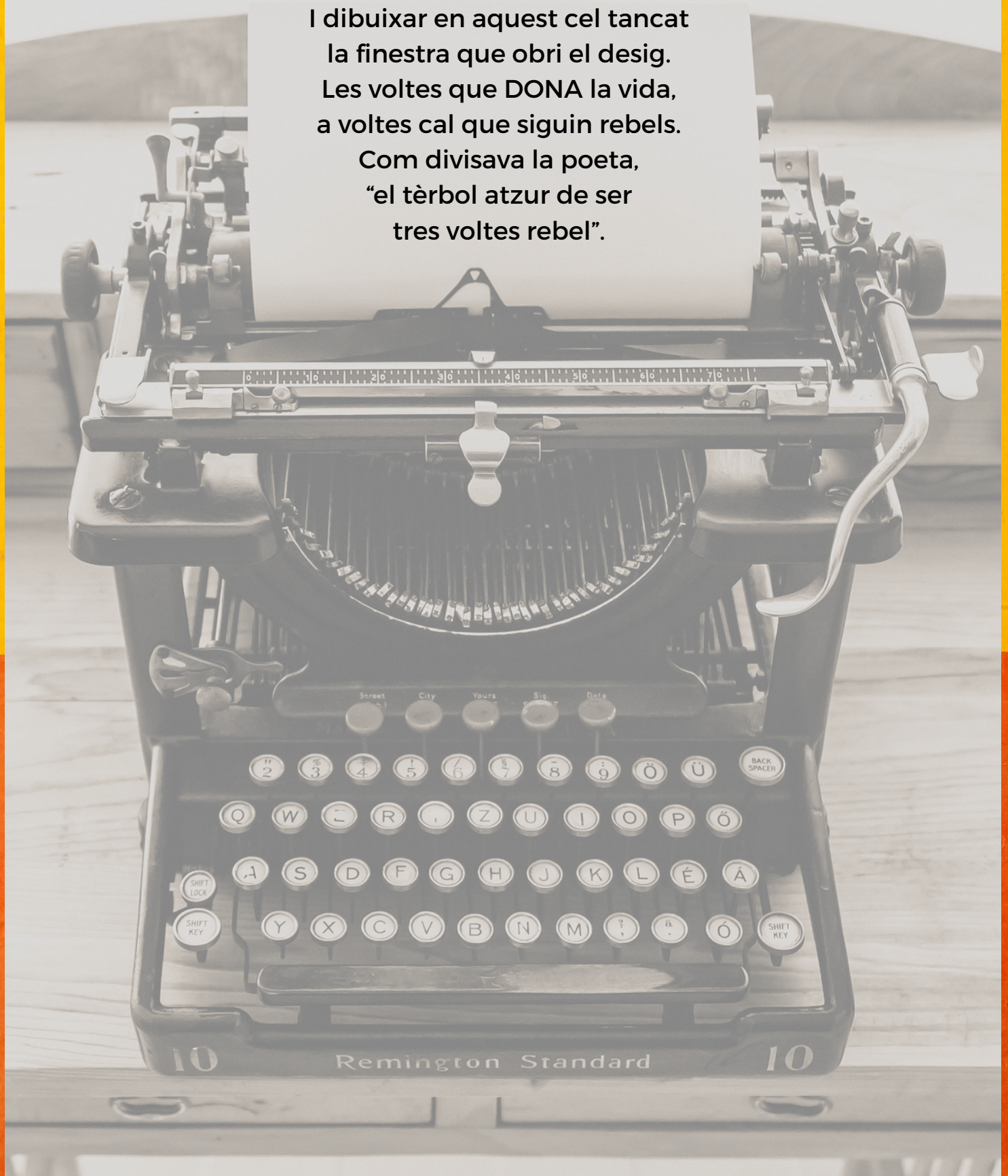
Trencar la cremallera.

Foradar el caçapapallones.

Alliberar de la gàbia el silenci.

Volar.

Per què voler ales,
quan tenim mans?
Mans, ara orfes de vida.
Llegir. Escriure. Crear.
I dibuixar en aquest cel tancat
la finestra que obri el desig.
Les voltes que DONA la vida,
a voltes cal que siguin rebels.
Com divisava la poeta,
“el tèrbol atzur de ser
tres voltes rebel”.

Continuació de EL RETORN A CASA

El jove soldat despertà un dia -després d'estar en coma un mes i escaig-jagut al llit d'un hospital sense saber què hi feia allí ni què havia passat ni tant sols recordava... qui era. El seu aspecte esglaiava com el d'altres pacients de la mateixa sala. Després de tornar en si i durant un grapat de dies va confondre la realitat i les sensacions, fins a tal punt que el seu cervell no reconeixia quan dormia ni quan estava despert o somiava. I tot allò que l'envoltava tenia sovint un color blanc, molt més intens que el de les parets i el de les bates dels metges i el dels embenatges i, quan tancava els ulls buscant al seu interior el record de la pròpia identitat, aquella blancor es feia més aclaparadora i la seva ment era un pou blanc i buit.

A poc a poc, va anar curant-se de les ferides externes. Els embenatges del pit, els dels braços i els del cap, el guix de la cama dreta van desaparèixer a mesura que es guarien els seus membres. Per sort, la metralla que s'havia incrustat per gairebé tot el seu cos no havia afectat cap òrgan vital i el jove havia pogut ser recuperat per a la vida. Però quina vida? No era capaç de saber qui era. El dia que va arribar a l'hospital, traslladat del front de Belchite amb un petit grup de tres homes més, els quals van córrer pitjor sort que ell, només duia a sobre una cèdula d'identificació amb les dades següents: Jordi Barquer Alentor. Barcelona. I ara per ara aquest nom no li deia res, perquè no recordava res del passat, sols aconseguia reconèixer el dia a dia i allò que anava aprenent de més immediat. Es diria que a aquell home, en perdre la seva identitat, se l'havia privat també de sentiments, perquè no l'envaï l'angoixa ni el desconcert ni la por. Era com si en Jordi Barquer Alentor no existís, com si no fos ningú. Davant d'aquesta actitud del malalt els metges de l'hospital de província es mostraven confusos. Per descomptat que ells havien fet pel pacient tot allò que els seus coneixements els indicaven; tanmateix, poca cosa sabien de la ment humana: no eren psiquiatres. El millor seria, ara que ja es podia valer per si mateix, enviar-lo a Barcelona d'on semblava ser el jove Barquer, tot i que no havien aconseguit cap dada més del malalt. Un cop a la ciutat caldria, si més no, posar-se en mans d'especialistes i començar la seva recuperació mental i tornar aquell noi, alt i fort, al veritable món dels vius.

El tracaleig del tren havia endormiscat en Jordi Barquer Alentor. El vagó en el qual anava entaforat, envoltat d'un grapat de gent desconeguda era de fusta, vell i atrotinat. De sobte, una sensació d'esgarripança li va recórrer el pit i alhora el cap, uns calfreds de forma circular -si és que els calfreds tenen forma d'alguna cosa- el van envair. Eren dèbils descàrregues elèctriques que encerclaven el seu interior com les anelles d'una serp i li produïen la sensació d'un fred estrany. Aquesta nova sensació el va acabar angoixar i va aconseguir provocar-li tal neguit que es llevà del seient d'un salt per veure si aconseguia, d'una vegada per totes, fer-la desaparèixer. En Jordi Barquer Alentor sortí a la petita plataforma que unia un vagó amb l'altre i allí, plantat, mirà la volta estelada del cel blau i notà l'aire fresc colpejant-li el rostre i sentí que el moviment del tren el sacsejava tot ell amb força, i que la transparència de la nit el tranquil·litzava. Però fou aleshores quan va començar a tremolar, les barres havien iniciat -a la impensada- uns moviments involuntaris amunt i avall, les dents picaven les unes contra les altres produint un martelleig incessant; a continuació, els braços, les cames, el tronc van entrar en aquesta cadena de moviments incontrolats -com si descarreguessin tota l'angoixa amagada en mesos-, com si volguessin imitar el sotragueig del tren. Es va agafar fort a la barana per sentir-se més segur i, en certa manera, apaivagar el bellugueig dels seus membres sobre els quals no exercia cap mena de control. De tant en tant, semblava que els espasmes minvaven una mica i, llavors, es sentia alleugerat, i pensava que calia dominar aquella situació i que la ment humana era més forta que tot això, però passats uns minuts, es reprenien -potser amb no tanta intensitat- els espasmes, les tremolors...fins que, sortosament, a poc a poc, després d'una llarga hora, tot el seu cos va tornar a la calma.

Els dimonis dels camps de batalla que duia dintre, amagats; les vivències viscudes al front enmig dels bombardeigs; els morts i els ferits; la seva estada a l'hospital; el no saber qui era Jordi Barquer Alentor, un jo que desconeixia; tot plegat, va ser expulsat fora en fortes descàrregues d'adrenalina. La respiració del jove va tornar a ser compassada i una relativa serenor el va envair. Fred. Feia molt de fred al ras, en aquella plataforma del tren que el duia cap a Barcelona. El jove va mirar el cel que tot just començava a clarejar: primer, tons blaus de tinta, foscos, plens d'espurnes encara i una ratlla lletosa a l'horitzó li anunciaven un nou dia...

Cansament. El jove estava exhaust. I va tornar-se'n cap a dins del vagó per buscar un seient. El jove es va deixar caure al primer racó buit que va trobar al mateix terra. I es va adormir.

Quin xivarri de sobte. La frenada brusca del comboi havia posat a tothom en moviment. El jove, arraulit al terra, va llevar els ulls per esbrinar què passava.

-On som? -Va preguntar a una dona vella que, dempeus, plegava el mantó amb el qual s'havia abrigat del fred de la nit.

-Hem arribat a Barcelona -va dir mirant-se'l entenedrida- Tens aquí la família?

-Suposo. Encara no ho sé. Espera, que l'ajudo a abastar el cistell.

-Gràcies, fill. Ves-te'n a casa de seguida, que segur que t'esperen.

L'andana de l'estació, plena de gom a gom. Tothom volia circular com fos, adés s'empentaven, adés s'ajudaven a traslladar paquets o a portar l'embalum de les seves pertinences. Criatures famèliques al coll. Rialles i llàgrimes, crits d'alegria, gestos de tota mena: abraçades, mans enlairades de salutacions, petons d'afecte, boques plenes de passió, cossos premuts que no es volen separar... Retrobaments.

Ell es va quedar plantat al mig de l'andana com un naufrag a la deriva, mentre la gent passava per la seva vora sense fer-li cas. Va rebre més d'una empenta; el van trepitjar; van xocar amb ell, però aquell xicot, alt i demacrat, no es movia: <<En un lloc o altre, he de tenir una família... Pares, germans, potser una xicota. És possible que algú m'espera, m'enyori>>, ho havia pensat tantes vegades això... I ara havia arribat el moment d'esbrinar-ho. A la butxaca el passi, una cèl·lula d'identitat amb el nom de Jordi Barquer Alentor, i un sobre amb un paper que deia on s'havia de presentar. Primer calia sortir de l'estació per veure si reconeixia els carrers, les places. Si no era així, hauria de preguntar per a què l'orientessin. El temor a ser un estrany en aquella ciutat, el tenia palplantat al bell mig del vestibul. Tot d'una, va començar a caminar obrint-se pas entre la gent. De sobte, uns crits "desaforats" d'algú darrere seu el van fer deturar-se en sec davant de la gran portalada de ferro que l'abocava al carrer.

-Paco, Paco! Eh, Paco!

El jove, atònit i pertorbat, va fer un giravolt per encarar-se amb aquella veu que deia les paraules miraculoses.

-Paco, no m'ho puc creure! -Un xicot l'abraça. Es separa d'ell per mirar-lo bé-. De veritat ets tu? Tu, en persona, en carn i ossos! Els teus pares ens havien dit que... No em coneixes, Paco?

I tant que el coneixia! Un pic havia sentit la veu amiga que cridava el seu nom, havia reconegut en Marc, l'amic de la infància, i més important encara: s'havia reconegut a sí mateix. Les seves famílies eren veïnes i, tots dos havien anat a escola i havien compartit jocs de carrer i havien fet xerinola a les festes de Gràcia. Però en Paco no era capaç d'articular una paraula. Tan sols va obrir els braços i els dos homes es van prémer amb força una i una altra vegada, perquè l'emoció els ennuegava.

Ja sabia qui era! Ell era en Paco Maristany Blasi, fill d'en Francesc i la Maria; infermer; vivia al cap d'amunt del carrer Gran de Gràcia, tenia dos germans més petits i uns pares estupends als quals es delia per abraçar. En Marc, davant l'amic atùit que el mirava com si no el conegués, insistí si es trobava bé i en Paco amb els ulls plens de llàgrimes va dir:

-Ara molt bé, amic meu! Saps alguna cosa dels pares?

-Els teus pares... no estan massa bé des que... -no sabia com dir-ho- Des que...

-Però, què em vols dir?

- Els van avisar, saps? I van anar a comprovar-ho. Ells es pensen... que ets mort.

El martelleig d'aquestes paraules no van abandonar el jove Maristany mentre travessava rabent mitja Barcelona per arribar a casa seva. Un cop al portal, en Paco es va aturar uns minuts per recobrar l'alè i poder salvar els setanta esglaons que el separaven del seu passat. I ja davant d'aquella porta de fusta negra i daurats metalls, va prémer el botó del timbre amb el cor a la boca. L'espera durà uns minuts eterns.

La mare apareix al llindar. Vesteix de negre, la mirada perduda és plena de dol. Plantada davant del noi, va dir sense esma:

-Perdoni, jove, què desitja?

-Mare, sóc el Paco! Sóc jo! Mare, abraçi'm!

-En Paco..., en Paco va morir... al Front... El seu nom era... a la llista - contestà la dona sense poder copsar la realitat.

En Paco abraçà la seva mare.

-Mare, no digui això... Sóc jo, Marieta!